

Arrest

nr. 135 166 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2014 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt (bijlage 15quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DUFFELEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 mei 2014 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf (bijlage 15bis) in functie van haar Iraanse echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 2 juli 2014 een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Verzoekster werd hiervan op 13 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 19 mei 2014,² in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

[M.S.P.] [...]

om de volgende reden onontvankelijk:

betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten : een visum gezinshereniging”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 2 juli 2014 eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 13 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Artikel 7, eerste lid: 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoekster immers enkel een middel met betrekking tot de beslissing waarbij haar aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Het hele betoog ter ondersteuning van het enig middel is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De toevoeging van *“Hetzelfde geldt voor het bevel tot het verlaten van het grondgebied, men voert geen afdoende onderzoek.”* kan niet beschouwd worden als een concrete uiteenzetting van de wijze waarop de motiveringsplicht geschonden wordt voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoekster vast te stellen en steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij haar aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt zou worden vernietigd en de ingediende aanvraag tot verblijf terug ‘open’ valt, quod non, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep voor zover gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In het enig middel voert verzoekster aan: *“schending van art. 12bis §§3 en 4 van de vreemdelingenwet io. Art. 26 van het K.B. dd. 8 oktober 1981 schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) Doordat verzoeker bij haar aanvraag een motivering gaf van de buitengewone omstandigheden die zich in haar geval voordoen, en de Dienst Vreemdelingenzaken toch zonder enige motivering besliste om de aanvraag onontvankelijk te verklaren; Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Zodat de Dienst Vreemdelingenzaken in elk geval de verplichting heeft om haar beslissing duidelijk te motiveren. Uit de feitelijke gegevens blijkt dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden, nu men zelfs niet gemotiveerd heeft waarom de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard: de omstandigheid dat men verzoeker de facto verplicht ofwel gedurende zeer lange tijd van haar jonge kind te worden gescheiden, dan wel dit kind mee te nemen naar zeer gevaarlijk gebied, wordt hoegenaamd niet onderzocht, terwijl verzoeker melding maakte van deze buitengewone

omstandigheid bij haar aanvraagt. Minstens moet aan verzoeker worden uiteengezet waarom de buitengewone omstandigheden die zij inroept, niet worden weerhouden. Hetzelfde geldt voor het bevel tot het verlaten van het grondgebied, men voert geen afdoende onderzoek. De motiveringsplicht is geschonden. Het middel is gegrond. Het aangehaalde middel is dan ook ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

3.2. Het verzoekschrift bevat geen uitleg over de geschonden geachte artikelen 12bis, §§3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de hoger vermelde wet van 15 december 1980 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard.

3.5. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing op duidelijke en ondubbelzinnige wijze wordt geoordeeld dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk is, vermits verzoekster niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten. Deze vaststelling wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster toont niet aan waarom de verwerende partij ondanks deze vaststelling nog diende te oordelen over de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden. Het komt de Raad niet toe dit ten behoeve van verzoekster te gaan invullen.

3.6. Blijkens het administratief dossier heeft verzoekster ook geen buitengewone omstandigheden aangehaald, zodat er bijkomend ook geen grondslag is voor verzoeksters verwachting om hieromtrent een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing. Het louter toevoegen van een geboorteakte van haar dochter aan de in punt 1.1. bedoelde aanvraag kan niet worden beschouwd als het uiteenzetten van buitengewone omstandigheden. De omstandigheden die zij nu in haar verzoekschrift voor het eerst aanhaalt, met name dat zij ofwel zeer lang van haar dochter zal gescheiden worden ofwel haar dochter dient mee te nemen naar een zeer gevaarlijk gebied, konden niet door de gemachtigde van de staatssecretaris in overweging genomen worden, nu hij er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen weet van had, voor zover hij al een onderzoek naar buitengewone omstandigheden diende te voeren.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA